

Двайсет и девета глава

В стаята при Миро и Драгица влиза Инко Нитс, придружен от двама от хората си без лица. Те носят два големи подноса с храна. Оставят ги на масата и излизат. Инко Нитс остава. Колебливо се обръща към Драгица и казва:

- Имам нещо мое, което е при теб.

- Ще ти го върна, когато реша – казва небрежно Драгица и намества оръжието на кръста си. - Нещо друго?

- Да – казва Инко Нитс, отново несигурен. - Винко Станс ме помоли да ви предам, че е разбрал за плана ви за бягство. Не е необходимо да бягате, никой няма да упражнява насилие срещу вас.

- От доста време предъвкваме тази тема – казва Миро. - Май нещо не се разбираме.

- Гарантираме, че няма да ви се случи нищо, докато сте в базата – Инко Нитс е по-уверен.

- Гарантирате? - възкликва Драгица. - Я стига! Хайде да си похапнем, а? Какво ще кажеш?

- Няма да е зле – казва Миро и започва да мести чиниите и да разглежда съдържанието им. Хайде, Инко, няма ли да хапнеш с нас?

- Вече съм се нахранил – казва Инко Нитс със спокоен тон. - Дойдох да поговорим за плана ви. Вие можете да си хапвате, докато обсъдим нещата.

- Няма какво да обсъждаме – отсича Драгица. - Продължавате да ни ровите в мозъците. Откакто ме подмами оня ден в Загреб, без да разбере, та досега, все някой се опитва несанкционирано да ми прониква в системния дял на мозъка. Разбираш, че ако искам да изляза

оттук, ще го направя, но някой наистина ще пострада, преди да ме спрете.

- Все пак ще е много трудно да излезеш оттук – казва поучително Инко Нитс.

- Ти може би знаеш, че по време на войната не съм се крила под полата на майка си – казва наперено Драгица.

- Беше грешка да те оставяме да се намесваш в чужди работи – казва с горчивина в гласа Инко Нитс.

- В чужди работи? - скача Драгица. - Ти направо ме уби!

- Тази война не беше наша – обяснява Инко Нитс. - Не трябваше да участваш.

- Може да не е била твоя, но аз нямам нищо общо с теб – срязва го Драгица.

- Добре – казва Инко Нитс, - мисълта ми е, че е крайно време да схванете, че сте от друг свят и в този имате да изпълнявате важна задача, не да участвате във войни.

- Аз да не би да съм участвал? - пита Миро. - Аз съм си пацифист. Не мога да понасям военните. Само неприятности мога да си навлека с тях. Колкото пъти съм си имал вземане-даване с тях, все неприятности.

- Абе за какъв друг свят ми приказваш – ядосва се Драгица. - Ти за извънземна ли ме имаш?

- Не съм казал, че си извънземна – внимателно започва Инко Нитс. - Само казах, че сте от друг свят. И от друго време. Има много неща, които трябва да разберете. Просто чуждата самоличност ви пречи да възстановите своята истинска.

- Ти пак ли почваш? - ядосва се Драгица. - Да ти обясня ли какво мисля?

- Моля те, не бъди агресивна – умолително казва Инко Нитс. - Не е необходимо. Не съм дошъл въоръжен,

напълно с добри намерения съм. Ние сме от един отбор, както обичат да казват на Земята.

- Ха-ха! - смее се Миро. - Ти май гледаш доста филми.

- Случва се – казва Инко Нитс. - Постоянно ми попадат, докато търся нещо в мрежата ви. Препълнена е с много излишни неща.

- Нали не си отгук? - пита Миро. - Тогава какво ти пука? На мен ми върши работа. Ако не правиш разлика между ценните неща и баласта, то си е твой проблем

- Ти ме подценяваш – казва Инко Нитс. - Понякога гледам филми, за да разбера начина ви на мислене.

- Едва ли ще го разбереш от филмите – продължава Миро. - Ако искаш да разбереш начина на мислене на хората, трябва да общуваш с тях на живо. В Интернет има много уж живи разговори, но не е това, което ти трябва. Когато опознаеш някого и станеш по-близък с него, ще можеш да разбереш неща, които няма как да ги откриеш във филмите и Интернет. Хората не се доверяват много на електронните медии. А филмите са предимно фалш. Всичко е по схема, едни и същи фрази се повтарят, само че от устата на различни герои. В живота е различно. Особено при обикновените хора, които не са звезди. Те си имат такъв начин на мислене, който няма да откриеш никъде отразен нито в пресата, нито във филмите. Е, някой може да се е опитвал да го опише в някоя книга, но такова нещо не се поддава на описание.

- Много сложни ги изкара тези хора – ехидно заключава Инко Нитс. - Ако имаха толкова сложно мислене, нямаше да са в такова положение.

- Може и да си прав, но може и да не си – не се съгласява Миро. - Ако не се навъртах наоколо разни като вас, едва ли щеше да са в това положение.

- Какво искаш да кажеш? - недоумява Инко Нитс.
- Когато някой отвън постоянно се намесва, естествено е, хората да са объркани и под стрес – обяснява Миро. - Идвате и уж не се показвате, а сте навсякъде. Не се намесвате уж във войните, а вашите технологии се използват предимно от военните. Как да разбирам вашата ненамеса? Като в казармата – ти ебаваш ли старото или не го ебаваш?

- Не разбрах – казва Инко Нитс.

- Казармен лаф – махва с ръка Миро. - За да те накарат да сбъркаш. Е, та ти ебаваш ли старото или не го ебаваш? А?

- Какво значи това? - чуди се Инко Нитс.

- Не ти и трябва да знаеш – смее се Миро. - Ама вие действате по същия начин. Каквото и да направят хората, все ще сбъркат. Няма начин да не сбъркат, защото вие не искате да е обратното. Лъжете постоянно.

- Пак започваш с лъженето – възмущава се Инко Нитс.

- Добре – съгласява се Миро. - Няма да говоря за лъженето. Хайде тогава да ми обясниш, без да ме лъжеш, как така под носа на американците си изровихте тази бърлога?

- За какво става дума? - не разбира Инко Нитс.

- Базата – обяснява Миро. - Как я изкопахте и построихте?

- Не сме я копали отгоре – започна да разказва Инко Нитс. - Телепортирахме една врата на рая във вътрешността на планината и изпратихме през нея отначало малки земекопни машини. Изкопаната маса се прехвърляше на друга планета. Когато мястото стана достатъчно широко за по-големи и повече машини, започнахме да ги изпращаме през вратата и така

постепенно работата се ускори. Строителните материали също доставяхме през вратата. Когато цялото съоръжение беше готово само внимателно направихме отвор в горната част, откъдето да излитат летателните апарати. Когато се затвори люкът, отгоре има естествена растителност и не се забелязва нищо. Ако сателит засече отвора, веднага се намесваме и подменяме данните. Засега няма признаци, че официалните власти имат някакви съмнения за базата ни тук.

- Значи постоянно следите навсякъде всички сателити и ги контролирате? - пита Миро.

- Налага се – вдига рамене Инко Нитс. -
Съображения за безопасност...

